

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izveniši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne peti-vrste 5 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 6 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se svoje trankirajo. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravništvo, na katero naj se blagovoljijo pošiljati naročila reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

London 28. marca. „Daily Telegraph“ pravi: Naturni nasledek ruskega odgovora, ki odbija angleške predloge, je ta, da kongresa ne bode.

„Daily News“ poročajo: Ignatiev je rekel, predno je na Dunaj potoval, da mora Anglija osamljena ostati. — Kneza Gorčakovega tajnik je rekel, da jemlje Ignatiev ultimatum na Dunaj. „Mi gremo naprej, naj bode Avstrija z nami ali proti nam.“

Bukarešt 28. marca. V zbornici je rekel rumunski minister vnanjih stvari, da bode Rumunija zoper mirovno pogodbo v San Štefanu protestirala, ker v istini dveletno okupacijo Rumunije ustanavlja. — Bratianu je izjavil, da se rumunska vlada ne bode v nobeni reči udala, ki se tika deželnih pravic.

Dunaj 27. marca. General Ignatiev je o poldne imel razgovor z grofom Andrassyjem, po poldne pa je bil sprejet pri cesarji.

Dunaj 27. marca. Iz Peterburga poroča „Pol. Corr.“, da ima Ignatiev nalog, na Dunaji dopovedati, da ima avstrijska monarhija ključ do situacije, kolikor to zadeva vojno; dalje ima opomniti, naj se Angliji na ravnost pové, da nema računati na Avstrijo.

Iz Carigrada poroča isti list 27. marca, da je porta udala se ruskemu vplivu in hoče Musurus-paši v Londonu ukazati, naj terja, sklicevaje se na obstoječe pogodbe, da Anglija svojo floto proč odpravi.

London 27. marca. Reuter poroča iz Newyorka: Angleški vladni agenti imajo v Ameriki 18.000 konj nakupiti za konjico in artilerijo, ki bodo čez Kanado poslani na Angleško.

Angleška žuganja.

Mir je sklenen, a angleški listi napsvedujejo vojsko. Mirovni ruski uveti, kateri ustanavljajo novo Bolgarijo, razhudili so vse Angličane silno. „Times“ vpije, da so meje Bolgarije „nepravične“, ker celi balkanski poluotok skoraj naj bode bolgarski! „Daily Telegraph“ pa reži, da tega miru, ki ga je Rusija sklenila, ne sme potrditi Anglija, ne Evropa! Ta pogodba je pravi udarec s pestjo v obraz Angliji in Avstriji (?). Tudi drugi časniki hvalijo angleško vlado za njeno trdo kornost in jo bodré, naj se proti Rusiji postavi celo v boj, če je treba.

Kakor nekateri razvajeni otroci, kateri, ako nij kaka stvar baš po njih trmastej glavi, v slepej besnosti bijejo okolo sebe, tako se zdaj jezno drže Angleži, kar jih pak, da-si je položeno prav resno, dela silno smešne. Samo svest, da so mimo vsega večnega širokoustenja dobivali jedno moralično in diplomatično zasušnico posle druge in da so zdaj popolnem izolirani, odvzela je vladi blazega Disraelija vso mirno kri v toliko, da je jedva še mogoče upoznati starega — treznega John Bulla. Plazenja in ovinki, s katerimi hče Disraeli kongresni projekt uničiti, so tako malostni, tako siromaski, da celo najhujši sovražniki Rusov predrzno angleško igranje z ognjem odločno grajajo in zametujó.

Glede bednega upiranja angleškega kabineta hote v Peterburgu najbrž jasno in ne-

dvoumno situvacijo pripraviti si, in zato delajo naglo in odločno. Samej Angliji, ako nehče le plemenitega pomorskega ropanja lotiti se, nij možno vojskovati se, in ker so Avstro-Ogersko jedino in samo imenovali za eventualno zaveznico britsko, potuje Ignatiev na Dunaj, da ondi naglo in popolnem pridobi za sebe habsburgsko državo. Rusija gotovo ne bode za vsako ceno terjala kongresa, katerega itak nij prva nasvetovala, in ako se jej posreči v posebnih obravnavanjih s posameznimi velevladstvi pobotati se, more se glas Anglije tem bolj pogrešati, ker je baš zadnja sè svojim držanjem jasno in očitó dokazala, da jej nikakor nij stalo do trajnega in v obče zadovoljujočega razrešenja.

Kar se pako tiče nadej, ali se bode Rusija in Avstro-Ogerska popolnem sporazumeli, moremo reči, da so te na vsak način skoraj gotove, ako se ozremo na zadnja izrecila grofa Andrassyja. Nekemu dunajskemu listu celo javljajo iz Berlina: „Zanesljiv vir pravi, da dočim so razmere mej Peterburgom in Londonom zelo razprte, so se iste mej Avstro-Ogersko in Rusijo v zadnjem času močno izboljšale, in malone se more govoriti o popolnem sporazumu obeh držav. Domenek se je baje izvršil na temelju ustanovitve avtonomne albanske države, katera ima biti popolnem pod avstro-ogerskim vplivom, tako da bode na ta način na novo ustanovljeno ravnotežje v razmerah močij na balkanskem poluotoku. Tej okolnosti pripisujó tudi energični govor, katerega knez Gorčakov nasproti Angleškeji zopet očituje.“

Ne vemo, v koliko je na tem poročilu resnice, a potovanje generala Ignatieva na Dunaj dokazuje, da so v Peterburgu skle-

Listek.

Nikolaj Aleksejevič Nekrasov.

(Konec.)

Vseučilišnega tečaja Nekrasov nij dokončal; zoper mu je bil jarem šolskih ur, kakor njegovemu predniku Kolcovu, nasledniku Nikitinu in mnogim drugim talentom. A njegov um, kojega nij obdelala veda, rešil se je s tem tujega vpliva. Zato si je pa tudi ohranil svojstvo, da je ostal pravi ruski Nekrasov.

Stopal je Nekrasov na polje literarne delavnosti v dobi od 1838—1846. leta, v tej težkeji dobi ruske slovesnosti, ko so pisatelji smeli misliti, kar so hoteli, a pisati, kar jim je bilo — dovoljeno. Podajali so ljudstvu idile, v katerih so glavno ulogo igrali dobrodelniki, posestniki, dobrodušni okrajni sodniki in krepotni stotniki. Dovoljevalo se je tudi opisovati velikosvetne gostilne in bitnost nižjega

uradništva do titularnega svetnika, a nespodobno se je vsakemu zdelo, brigati se za kmetsko življenje. Bila je celo „naturalna šola“, z Gogoljem na čelu, v ozkem svojem krogu imenovana od Bulgarina in tovarišev njegovih — republikanska propaganda. Poslal je bil Nekrasov svoje prve poskušnje še leta 1839 v „Literarno Gazeto“, katero je izdal Krajevskij in v „Otečestvenije Zapiski“. Leta 1846 je pa dal na svetlo zbrane svoje manjše pesni pod naslovom „Mečti in zvuki“, a podpisal je samo začetne črke svojega imena, ker mu nij šlo za slavo. Ko so se prikazale te pesni, je napisal njegov bodoči prijatelj Belinkij o njih mej drugim sledeče: „Prečitati celo knjigo stihov, najti v njih vsa znana in iztrta čutila, splošna mesta, gladke stihe — mnogo mnogo je volja vaša, ko bi bilo le mogoče nataktni se na stih, ki pride iz duše mej množico ritmičnih stavkov. To je berilo, ali bolj prav delo za recenzente, a ne za občinstvo, za katero je dovolj, da čita besede:

„šel sem v Rostov“. Srednja reč v poeziji je nestrpljiva. To so misli, na koje so me navedli „Mečti i zvuki“. — Prijazna sta bila pa mlademu pesniku Žukovskij in Polevoj v „Biblioteki dlja čtenja“. Leta 1841 je Nekrasov popolnem popustil vseučilišna predavanja in odsihmal se je začela zanj nova šola v tedanjih Petrogradskih slovstvenih krogih, ki je trajala do leta 1847, ko se je jel zanimati s časnikarstvom. Vse, kar je Nekrasov pisal do 1845. leta, je bilo brez posebne cene, ker je pisal le, da si je kaj zaslužil. Ponujali so mu l. 1841, da bi bil sodeloval pri „Panteonu“ za 1000 rubljev na leto, a ker bi moral biti vedno vprežen, nij ugajalo to njegovej želji po prostosti. — Nekrasovu nij bilo malo pretrpeti v drugeji dobi delavnosti, namreč, ko je prvih devet let izdajal s Panajevim „Sovremennika“, list, katerega je osnoval leta 1836 Puškin. Pisal je mnogo za svoj časnik, včasih v pozno noč, tako, da mu je Belinskij rekel en teden pred svojo smrtjo: „Jaz menim, da

nili sedanjo negotovost končati. Kakor so se Rusi v miru San Štefanskem vrlo lojalno ozirali na interese naše države, tako hoté tudi po sedaj oni v oči gledati vsem bodočim dogodkom v popolnem sporazumljenji z Avstro-Ogersko.

In tako sporazumljenje se bode dogotovilo, ker nij zgolj v ruskem nego tudi v našem in naše monarhije pravem interesu. In angleški John Bull naj se potem zasmehovan od vse Evrope razkrehne v svojej — puhlej jezi.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 28. marca.

General **Ignatiev** je na Dunaj prišel in uže govoril z Andrassyjem in našim cesarjem. Sploh se sodi, da je njegova misija jako važna in odločilna. On ima Avstriji dokazati, da Rusija njene interese spoštuje; on ima podreti one nesrečne spletke, ki hočejo Avstrijo zaplesti v angleške mreže. Mi avstrijski Slovanci toplo želimo, da bi se Ignatievu to posrečilo.

Na **Tirolskem** je oni teden bilo v Innsbuku 28 dekanov ali njih zastopnikov zbranih in so se posvetovali o novejši ljudski šoli. Zjedini se, kako bodo v tej reči na dalje postopali, ali načina niso še objavili.

Vnanje države.

Kongres se sme smatrati kot propadel, in Anglija je tista država, ki ga je ubila, ko je komaj v mislih rojen bil. Vsled tega se bodo trije cesarji mej soboj pomenili in Anglija ostane na strani. Bode li pogum imela vojno začeti? To je veliko in važno vprašanje naših dni.

Iz **Carigrada** prinaša angleški „Daily Telegraph“ dopise, ki so morda nezanesljivi, a poročajo, da so Turki pripravljeni Angležem pomagati, če oni na Ruse planejo, in podreti narejen mir. Skoro bomo videli, če je na teh poročilih res kaj istine.

O **Bolgarih** piše petersburgski dopisnik „Wien. Abst.“, da so po večstoletnem tlačenju tako potrti in tudi duševno spačeni, da bode imela Rusija jako teško nalogo organizirati jih in da celo hvaležnosti od prve zdanje generacije nema pričakovati. — Da-li je to res ali ne, to bode prihodnost pokazala.

Ruski „Praviteljstveni Vestnik“ priobčuje **papežovo** pismo do ruskega carja. Papež **Leo XIII.** naznanja carju svoje nastopanje na sv. Petra stol in izreka upanje, da se bodo ruski katoliki izkazovali zvesto udani ruskemu carju. Car je odgovoril prijazno. — To je prav zanimiva novica; poljski rovarji in lažniki je pa ne bodo veseli.

Iz **Pariza** se telegrafuje: Anglija je definitivno odrekla udeležiti se kongresa. Zato bode tudi Francoska izostala, ker ona je uže prej rekla, da se ne udeleži, ako vse evropske velevalsti ne sodelujejo.

Iz **Francoskega** poroča telegram, da je zadnjih šestnajst dopolnilnih volitev v generalne zборе dalo dvanaest republikanskih in le tri monarhične izide. To je zopet nov dokaz, da republika na Francoskem tako trdno stoji, da je nobena moč več ne ovrže.

V **italijanskem** parlamentu so izbrali namesto Cairolija, ki je ministerstvo prevzel, Farinija za predsednika zbornice.

Na **Pruskem** je nekova ministerska kriza, pa le bolj osobna nego stvarna. Kar je znamenitega poleg, je le občni čut mej Nemci, da gredo nekovej vedno večje nesvobodi in neustavnosti nasproti, a si pomagati ne morejo.

Dopisi.

Z Dolenjskega 20. marca. [Izv. dopis.] (Ali so ženske za javna dela?) Prusko-nemški generalni poštni vodja Štefan je vpeljal pri poštah ženski službeni personal, kateri se je tudi pri brzjavu umestiti vedel. Mi Avstrijci, kateri baje le kako pametno misel včasih zamudimo, uvedli smo tudi v svojih kronovinah po izgledu Nemčije ženske uradnice pri poštah in brzjavnih pisarnah. Da so se na Nemškem kmalu prepričali o nezmožnosti ženskega personala, to je dovolj znano po pritožbah časopisja. Tudi pri nas je bilo mnogo čuti, da se odpravijo ženske telegrafistke in poštne odpraviteljice in to iz jako važnih uzrokov. Treba li kje večje molčečesti, nego pri tej branži? vprašajo predstojniki onih uradov, izkušeni možje. Gotovo ne, kajti najvažnejša naznanila gredo le skoraj edino po pošti in po dratu. To pa je ravno uzrok, ki je do novejšega časa ženskam vhod v brzjavne in poštne pisarne zapiral; istina je, da se tudi pri nekaterih moških uradnikih kaj napačnega zgodi, ali večina napak je pri drugem spolu, pri katerem se vendar le res tudi izjeme nahajajo. Po večjih mestih se je oddal nižji posel ženskam, da je morda mogoče važna naznanila tajnosti ohraniti; pa tudi tam je dan na dan redna in natančna kontrola mogoča. A mi na deželi — mi smo reve! Gorje korespondentom, kjer je v malem kraju ženska uradnik, ali vse: vodja, ekspeditor, telegrafist, itd. Tu nij govoriti o službeni tajnosti, da si jo tudi terja zakon. Pojdimo specijalno po brzjavnih postajah dolenjskih, kjer ima službo opravljati en žensk

uradnik, pa jih sedi po šest ali še več; ena prinese pošto iz celega trga ali mestica, druga, nogovice pleteč, opravlja korespondente po njihovem odhodu, tretja sedi na stolu ter pazi na kako tranzitdepešo, katera se ima mej njimi potem glasno prečitati, in tako naprej — nepostavno. Človek se kar ne upa, kako važno depešo na blanketo pisati, kajti gotovo se to prej po mestu izve, nego se odtelegrafira. Kajti dostikrat na tanko veš, od kod izvira znanje tvoje skrivnosti, a dokazati ti je teško, ker „trač“ goje te „gospice“ na tihem.

Potem pa ortografija, kar prekrižati se mora človek, ako kak telegram prejme. Brzjavnemu nadzorništvu bi bilo svetovati, na to paziti, da se vsaj le take ženske osebe k izpitu pripuščajo, — ako uže morajo ženske biti — katere ne bi pravopisja tako maltretirale.

Državno brzjavno nadzorništvo v Trstu, ki sicer rado pomaga in ustreže na vse pritožbe, naj bi blagovolilo paziti bolj in telegrafistkam ukazati bolj ostro, da drže službeno molčečest po taci krajih, kakor so pri nas, kajti, akoravno privabi mrzli zimski zrak marsikaterega v zakurjeno uradniško pisarno, vendar nij pričakovati, da je v tej za to obiranja in obrekovanja sposoben kraj. — Sploh pa bi človek rekel: mulier taceat in ecclesia. Kúhalnica, nogovice, šivanka, otroci, hišni red, — to je žensko delo; kamor se v možka dela mešajo, le kazé.

S **Krasa** 27. marca. [Izviren dopis.] Po hrupnem pustnem času nastopil je resen, postni čas, čas premišljevanja. — Naš kmet, sicer pravoverec, vendar ne misli vedno in vedno le na dušo, ampak i rad kaj družega premišljuje, kar se mu važneje zdi. I o politiki se rad pogovarja na solncu s svojimi sosedi ob nedeljah, ko mu nij na delo iti; posebno tega ali onega, kateri kak časnik bere, rad posluša, da kaj novega o vojni izve. Mnenje našega kmeta o ruskem narodu je to-le: Rus je v očeh našega kmeta hraber korenjak, katerega nobeden zmagati ne more. Naš kmet ima enake misli o Rusiji, kakor Napoleon prvi potem ko je tepen bil, kateri je o njej govoreč, rekel: „Nij li hidrina glava, Autej v basni, katerega nij drugače zmagati, ko ga v rokah držati in zadušiti. Kje pa je dobiti Herakleja? Samo nam je bilo dovoljeno, kaj tacega podvzeti, in resnično povedano, pričeli smo bili jako okorno“,

boste čez dve ali tri leta ležali vi tako blede in brez pomoči, kakor zdaj jaz. Varujte se, Nekrasov!“ V rokopisih so pa ostajale njegove satire, in le redko so se tiskali iz njih odlomki, to je otožni akordi, vzeti iz polne melodije. Nekrasov je molčal in delal. Nastopila so druga leta, boljša leta. Preteklo mu jih je bilo do tega časa uže 35, a on še nij izrekel svoje besede, on še nij izpel niti jedne iz teh pesen, katere so uže od mladih nog ležale mu na srcu. Pri izteku petdesetih let je dobilo rusko občinstvo življenje po meščanskem pravu, in takrat je zadonela Nekrasova struna, ki je našla jek v srcih večine preobrazujočega se ruskega naroda.

Ko je nehal izdajati „Sovremennika“, je bil od 1868—1877. leta sè Saltikovim in Elizejevim urednik jednega prvih časnikov Rusije pod imenom „Otečestvenije Zapiski“, kjer je prav pokazal svojo darovitost in narodni duh. Dve poti je imel: po enej strani je bičal nevednost, svojevoljnost, uklanjanje zlatemu te-

letu — birokratizmu, po drugej je pa iskreno sočuvstvoval z revnimi in teptanimi, bil je pevec naroda, kojega je ljubil z gorečo sinovsko ljubeznijo. Njegove pesni, vzete iz kmetkega življenja, so privabile solze tudi takemu očesu, ki se je prej solzilo le nad tujimi romani in mehkočutnimi dramami. Nekrasova muza vede čitatelje na pašnike, koje je porosil delavčev pot, na žetvo, kjer pomagajo mlade niči očetu in materi, na bregove Volge, kjer se pri ladijah v mučna dela upregajo težaki in napenjajo poslednje moči, na mirna pokopališča, kjer poledenela mati zemlja sprejema v poslednji objem uboge trpine . . . „To je človek!“ je rekel Nekrasov . . .

Da je pokazala Rusija tako navdušenost v boju za svoje brate, da se je gnetla v gručah pod zastave carja-osvoboditelja, rešit Slovane izpod turškega iga, pripomogle so mnogo mile Nekrasove pesni, v katerih zedinja z gorko ljubeznijo bratstva vso Rusijo.

Vsejal je pa on tudi uže prej čuvstvo

usmiljenja do naroda v srca onih blagorodnih mož, ki so delali, da se je strl domači jarem robstva in se osvobodilo 20 milijonov kmet-skih služnjev izpod pritiskanja plemičev. To je sad njegovega truda. Delavnost njegova nij bila „službena“, a služila je v oblaženje ljubljenega naroda.

Prihodnji zgodovinar naših časov in kamnosek, kateremu bo dano s peresom, ali z dletom v mramor, na veke proslaviti velike može in dogodke poslednjih dvajset let ruske zgodovine, gotovo ne pozabi Nekrasovega imena postaviti mej prvimi, ki so delali na korist, za npravstveno prerobenje in blagorodnost ljudstva. Misel, da bo živel v spominu potomcev, se kaže v mnogih njegovih pesnih. Vendar skromno pravi v svojih „poslednjih“ stihih, da ga bo kmalu pozabila Rusija. Zastonj so vznemirjale take misli na smrtnej postelji njega, ki je gorel za svoj narod, ki je daroval vse hipe svojega življenja za njegovo srečo, noseč ga v občutljivem svojem srcu.

vojno z Rusijo namreč. Iskati bi morali Angličani in Magjari prej Herakleja in še le potem bi jim morebiti bilo mogoče zmagati ruskega Anteja, kateremu lastna mati, ruska zemlja, ko nekdanj grškemu junaku, moči daje. Ko slišijo naši kmetje o vojni z Rusijo, katero hote po vsej sili naši Magjari, smejejo se tej želji, kakor otroškemu ravnanju, ko šibico prime in se grozi očetu, da ga bode. — Vsak človek ima z rusko vojno tudi vojno z Italijo gotovo, katera vedno preži in čaka, kakor mačka, da bi kaj Avstriji odjedla. Rusko-turška vojna je strašno vplivala na našega kmeta. Zmirom so kmetje povpraševali, so li Rusi uže blizu Carigrada? Kmetstvo ljudstvo ima neko sveto spoštovanje do ruskega naroda, katero se ne da popisati. Kakor menijo visoki učeni gospodje, tako meni nizki nespoštovani kmetič; samo iz različnih mest in vzrokov, a v glavnem mislita enako.

Vreme se pri nas vsak dan skoro dvakrat spremeni, kakor je v sušcu navadno. Snežilo je predvčeršnjem in v nedeljo po vsem Krasu; celo v bližnji Furlaniji in na morskih otocih je snežilo, kar nij navadno. — Mrzlo je še precej. Dežja še vedno nemamo, vode skoro po vsem Krasu primanjkuje, in ako ne bode prav v kratkem deževalo, morali bodo hoditi daleč daleč po vodo. — Pisal sem uže enkrat o pomanjkanju vodnjakov, torej nehčem starega ponavljati, pristavljam le, da sedaj bode ljudstvo najbolj pomanjkanje vodnjakov občutilo, in mogoče da bode v bodočnosti za nje bolj skrbelo.

Domače stvari.

— (Ponarejevalci bankovcev.) Pri ljubljanskej deželnej sodnji se vodijo velike preiskave zoper celo jato ljudi, ki so na Laškem ponarejene bankovce po deželi širili, posobno petake, desetake in goldinarske. Falsifikati so s fotografijo precej dobro ponarejeni. Dozdaj je uže nad trideset krivcev zaprtih, še več pa baje sumljivih. Preiskavo vodi deželne sodnije svetovalec Ravnikar, v tej stroki poseben izvedenec.

— (Difteritis), vnetična bolezen v grlu, razsaja po raznih krajih naše domovine in pobira otroke, da je strah. Ljudje uže večidel kar zdravnikov ne kličejo. Če bode ta bolezen še kaj časa tako razsajala, kakor zadnja leta sem, začelo bode število prebivalstva pri nas pojemati.

— (Občni zbor političnega društva „Edinosti“) v Trstu bo v nedeljo

Bog ga je bil zadnji čas obiskal s hudo boleznijo; nad poldrugo leto je skoraj prestokal v groznih bolečinah, a trpel je voljno, spominjaje se trpečih. 8. januarja t. l. ob 8. zvečer ga je smrt preselila v boljšo prihodnost, kjer „strastij ne buči vihar“. S solznimi očmi je vrela kropit množica naroda svojega ljubitelja in pogledat zadnjikrat črte dragega pisatelja. Cel Petrograd se je pomikal 11. jan. proti Novodevičjemu pokopališču; spremili so ga k pogrebu zastopniki umetnosti in znanosti, učenega in učečega se sveta.

To je bil zares narodni pogreb, ko mu je na gomili cela množica pela milo in ubrano „večnaja pamjat!“ Izmej vseh Nekrasovih pesnij se nobena tako ne prilega dnevu njegovega pogreba, kakor sledeči stih:

„I toljko trup jeho uvidja
Kak mnogo sdelal on, pojmut,
I kak ljubil on — nenavidja!“

Priredil A. Kb.

dne 31. marcija l. l. v dvorani tržaške čitalnice ob 10. uri dopoldne. Dnevni red: 1. Branje in potrjenje zapisnika zadnjega zbora. 2. Prošnja do visoke vlade o zadevah šolskih postav. 3. Peticija do vlade, naj bi ne potrdila postav v povečanje davkov za Trst in okolico. 4. Posamezni predlogi in nasveti. 5. Volitev novega odbora. Priporočila se vsem poverjenikom, naj vplivajo na to, da se udeleži obilo udov občnega zbora zaradi važnih predmetov. —

— (V Novem mestu) je razpisana služba gimnazijalnega profesorja klasične filologije s porabo učenja italijanskega jezika.

— (Na spomin Lavriča.) Iz Trsta se nam piše: „Čujem, da bode tukaj na „monte verde“ ali v gledališči „Armonija“ v ne daljnem času „beseda“ v spomin dr. Lavriča, narodnega buditelja. Glavna naloga namenjena bode „Slavcu“, sploh pevcem, katerih se pričakuje nad 100. V poitalijančenem Trstu, pod „italijanskim“ nebom, kakor italijanski list pravi, slovanski pevski zbori — kaj se hoče za zdaj še več. Osnovni odbor v realizovanje tega namena še ne obstoji, a narodil se bode kmalu. Lavričev spomin pač zasluži, da se tako slavje gotovo tudi vredno izpelje, kakor brž se je misel o njem rodila.“

— (Iz seje kranjskega deželnega odbora) 23. t. m. Občini Trsta se je dovolilo za leto 1878 pobiranje 33 % priklade na direktne davke za zidanje šole. — Predlogu krajnega in okrajnega šolskega sveta je deželni odbor pritrdil, da se učitelj France Zajec na ljudski šoli v Bruznici v učiteljski službi definitivno potrdi. Poročilo vodstva deželne bolnišnice, da je župnik g. Levičnik iz Polja izročil 88 gold. 80 kr., katere je 30. maja leta 1877 v Slapah umrl Jožef Gobav v svoji zadnji volji zapustil ljubljanske bolnišnici, vzelo se je radostno na znanje. Naj bi več dobrotnikov posnemalo lepi izgled!

— (Iz Vrabč nad Vipavo) nam piše kmetisk naročnik našega lista: V naši občini, hvala Bogu, imamo zdaj bolj v redu naše županske reči, odkar smo dne 13. grudna 1876 imeli novo volitev. Župan je Blaž Seražin, mož naroden in čestit. — V naši občini se je pretečeno leto čudna tožba vršila. Nek posestnik iz Vrabč nam je hotel vzeti pri svojem polji, kjer imamo kraj za perilo in čisto vodo. ta prostor do vode, da bi se zarastel in da bi, kjer je bila uže pred Bog vedi koliko leti voda za nas, zdaj travnik postal. Ako bi se bilo to zgodilo, bile bi primorane uboge naše ženske pol ure daleč na perilo hoditi. Na tri sodnije je mož tožil, pa vse izgubil. Dne 16. junija 1877 je prišlo do pogleda iz sodnije. Tist dan je bil velik dan za naše perice! Prišlo je 20 peric prat k vodi. Toženec je necega moža iz druge občine povabil h komisiji. Vendar mu nij nič pomagalo, vse kar je slabega je ubogi mož slišal od žensk in je bil zaničevan od peric, in skoraj bi bil v lastno vodo pahnen. Tako ima vsak kraj svoje boje, svoje strankarije itd.

— (O slovenskih misijonarjih v Ameriki) zna „Slovenec“ poročati: „G. Plut je esnoval v Minesoti nemško kolonijo. O g. Tomazinu se pa piše dalje, da se je podal nedavno na čelu indijanske deputacije, obstoječe iz mnogih glavarjev, v Washington, da bi predložili vladi nadloge, ki tarejo uboge Indijance. Nastala je namreč mej njimi lakota, ker so jim uže več let kobilice požrle vse, kar je bilo zelenega. Možje zdaj delajo po gozdih,

žene in otroci pa doma stradajo. Mudila se je mej potom ta deputacija tudi v Št. Paulu, in o njej poroča ondodni časnik „Wanderer“, kako se niso mogli ondodni meščanje načuditi, da so Indijanci s tako otroško pristrčnostjo vdani svojemu misijonarju. Posebno spodbudno jih je bilo gledati, ko so bili z veliko požnostjo pričujoči pri sv. maši katero je daroval g. Tomazin v cerkvi vnebovzetja Matere božje. Ollikoval se je mladi glavar Whole-in-the-day tudi s svojo izobraženostjo.“

— (Zopet študentovsk samomor.) Nekov 17 letni dijak Josip V., sin tržaškega trgovca, je imel te dni v šoli nekov razpor, in je vsled tega zginil. Našli so ga na železnici Grižnjani-Trst, prestreljenega skozi desno sence in dvocevno pištolo pri njem.

— (Poskušani roparski umor.) Dne 4. januarja t. l. je bil prišel brezdelavni 18 letni hlapec Jarnej Korbar k kmetu Juriju Vedetu pri sv. Nikolaju na slovenskem Štajerskem in ga je prosil, naj sme pri njem čakati na svojega očeta, ki pojde beračit. V istini pa je bil prišel, da bi kmetu vzel denar, ki je vedel zanj pri njem. Kako bode do denarja (38 gld.) prišel, tega nij vedel od kraja. Potem, ko je zapazil dve pištoli, sklenil je moža ustreliti. Opoludne sta še oba vkup jedla. Po poludne sta pri peči bob luščila, in to priliko je dečko porabil in Vedeta od zadaj v vrat ustrelil pa potem iz strahu pred svojim dejanjem zbežal. Vede je bil močno ranjen. Zločinec Korbar je bil 22. marca v Celji pred porotniki na deset let ječe obsojen.

— (Živinska kuga) je, kakor naša tukajšnja deželna vlada priobčuje, tudi na Ogerskem in Hrvatskem povsod ponehala.

— (Velika tatvina.) V Celovci so v glavnej trafiki tatovje vlomili in iz kase pobrali 3200 gld., da si v dotičnej hiši stanujeta dva birača in da si je v prvem nadstropji tiste hiše pred zastavnico vojaška straža.

— (Škandal v gledališči.) Čitamo v časnikih, da so se oficirji v gledališči v Celovci tako glasno mej igro razgovarjali, da jih je moralo občinstvo s sikanjem posvariti. Vsled tega sta jeden lejtant in jeden kadet necemu civilistu s klofutami žugala. Nastal je škandal, interveniral je policijski komisar, vojaki so morali zapustiti gledališče. Po gledišči pa je prepir v kavarni nadaljeval se, pozivali so se na dvoboje.

Razne vesti.

* („Revue slave“) bode izhajala od 1. maja naprej v Varšavi, v francoskem jeziku in se bode pečala z literaturo, znanostjo in umetnostjo slovanskih narodov. List izide v 7½ pol debelih polumesečnih zvezkih in velja 15 gld. za pol leta.

* (Mirovne pogodbe) original je bil v San Štefanu na pergament in z zlato tinto napisan.

* (Občutljiva hči.) V soboto je stoproga ministerijalnega uradnika Falba na Dunaji pokregala nekoliko svojo 24letno prav lepo hčer zaradi neke malenkosti. Hči si je pak materine besede takó vzela k srcu, da je s četrtega nadstropja skočila v prvo in takoj mrtva obležala.

* (Romanje v Rim.) Grof Friderik Thun pozivlje vse kristijane avstrijske, ki hte potovati novemu papežu poklonit se, da gredo tja v začetku aprila meseca, ker bode takoj prve dni sprejel najvišji cerkveni vladar avstrijske romarje v posebnej avdijenci.

* (Iz Londona) se poroča 24. marca, da je angleško ladijo za vojaške vaje „Eurydice“ istega dne po polu dnevu ob silnem vi-

Kobler

harji na jugu otoku Wight veter prevrnil, pri čemer je utonilo preko 300 oseb.

* (Velikansk požar) je bil 25. marca v Filadelfiji. Zgorelo je 35 poslopij z maga zini, kjer je bilo blago; škode je en milijon dolarjev.

Mnoge osebe, katere posel po dnevi odvrača od doma, ne morejo, ako jih napadejo prehladi ali se jim vnamejo slizne mrene ali ako za drugimi boleznimi v vratu in na pljučih obolijo, imeti potrebne potrebe.

Temu moreš popolnem v okom priti, ako rabiš Guyotove terne kapsule, poleg katerih ne treba nobeden ječmenovek in prsni pastil. Dovoljno je, ako použiješ pri vsakem obedu dve ali tri terne kapsule, in ker jih je v vsakej sklenici po 60, ne stoji ta prav dobra zdravilna metoda, poleg katere se nemajo nobeden hruga zdravila rabiti, nič več od 10—20 krajcarjev na dan. Da izbegneš mnogovrstnim ponarejanjem, pazi natanko, da ima vsaka sklenica podpis gospoda Guyota v trobarvenem tisku.

(86—1)

Zaloga v Ljubljani: G. Piccoli, lekarničar.

Umrli v Ljubljani

od 16. do 22. marca 1878:

Alojzija Škof, starinarja hči, 40 l., v rožnih ulicah št. 33, za jetiko. — Karolina Bosizio, račun. svetov. vdova, 73 l., v Vegovih ulicah št. 2, za starostjo. — Ljudevit Strucelj, mestnega stražarja otrok, 3 l. 5 m., v Forjanskih ulicah št. 9, za bruhanjem. — Jakob Pavšek, čevljar, 64 l., na lončarske stezi št. 8, za sušico. — Ferdinand Jagrič, tovarnski uradnik, 35 l., na Marije Terezije cesti št. 10, za jetiko. — Marijeta Bokalšek, delavca otrok, 9 m., v trnovskih ulicah št. 25, za pljučno vnetico. — Rušero Peccenini, žel. kučkal otrok, 13 m., v krav. dolini št. 2, za bruhanjem. — Anna pl. Hadary, grofica Engelhaus, kralj. oger. dvor. svetovalca vdova, 71 l., v koldvorskih ulicah št. 11, za kapjo. — Silvester Stajner, ujetnik, 40 l., v posilnej delavnici, za pljučno vnetico. — Marija Jurman, trgov. čeva vdova, 63 l., v frančiškanskih ulicah št. 12, za mrzlico. — Ivanka Bitenc, žel. delavca otrok, 2 1/2 l., v krav. dolini št. 5, za sušico. — Anton Fieri, ujetnik, 34 l., v posilnej delavnici, za vnetico oprsne mrene. — Ivan Stradijot, ujetnik, 67 l., na gradu, za starostjo. — Franjica Balant, postreška otrok, 3 l., v rožnih ulicah št. 3, bronhitisa. — Ana Blažar, osobojnica, 88 l., na sv. Petra cesti št. 2, za starostjo.

V bolnici (od 1. do 9. marca): Marija Marinka, osobojnica, 38 l., za pljučno vnetico. — Marija Trček, delavka, 50 l., za sušico. — Franjo Suhadobnik, delavčev otrok, 8 l., za sušico. — Marija Bedina, osobojnica, 42 l., za sušico. — Jera Zupančič, osobojnica, 74 l., za kapjo. — Ivan Pleško, gnanec, 50 l., za sušico. — Ivan Prepeluh, osobojnik, 63 l., za črevnim katarom. — Ivan Jerič, delavec, 77 l., za prisadom. — Anton Bevdich, osobojnik, 74 l., na srčno napako. — Marija Frlan, osobojnica, 44 l., za sušico. — Marijeta Volc, osobojnica, 45 l., za osušenjem hrbtne mozga.

V vojaške bolnici: 9 marca. Josip vitez Heriš, penz. stotnik 1. reda, 60 l., za pljučno vnetico.

Tržne cene

v Ljubljani 27. marca t. l.

Pšenica hektoliter 9 gld. 26 kr.; — reč 6 gld. 18 kr.; — ječmen 5 gld. 69 kr.; — oves 3 gld. 41 kr.; — ajda 6 gld. — kr.; — prosó 6 gld. — kr.; — kornuza 6 gld. 60 kr.; krompir 100 kilogramov 3 gld. 05 kr.; — fižol hektoliter 8 gld. 50 kr.; masla kilogram — gl. 94 kr.; — mast — gld. 80 kr.; — špeh trišen — gld. 68 kr.; — špeh povojen — gld. 72 kr.; jajce po 2 kr.; — mleka liter 7 kr.; govednine kilogram 52 kr.; — teletnine 54 kr.; — svinjsko meso 66 kr.; — sena 100 kilogramov 1 gld. 75 kr.; — slame 1 gold. 78 kr.; — drva trda 4 kv. metrov 6 gold. 50 kr.; — mehka 4 gld. 50 kr.

Dunajska borza 28. marca.

(izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	61 gld. 75	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	65	"
Zlata renta	73	"
1860 drž. posojilo	111	"
Akcije narodne banke	795	"
Kreditne akcije	228	80
London	120	30
Napol.	9	61 1/2
O. kr. cekini	5	65 1/2
Srebro	105	75
Državne marke	59	15

Trpotčev sok.

Ta neprecenljivi sok služi za zdravlilo proti bolečinam v prsih in na pljučih, proti zasliženju bronhij, kašlju, hripaviči itd. Cena velike sklenice z navodom 80 kr., malej sklenice z navodom 60 kr.

Zaloga v Kranjske: Viktor v. Trnkoczy, lekarničar „pri zlatem jednorogu“ v Ljubljani, na mestnem trgu št. 4. (78—3)

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.

Štev. 4011.

(93—3)

Razglas.

Leta 1878 imajo sledeči gospodje srenjski svetovalci iz mestnega zbora izstopiti, namreč:

Iz III. volilnega razreda:

dr. Karel Bleiweis, Vaso Petričič,
Franc Doberlet, Franc Potočnik,
Franc Goršič,

Iz II. volilnega razreda:

Rajmund Pirker, Franc Ziegler,
dr. Jožef Suppan,

Iz I. volilnega razreda:

dr. Emil vitez Stöckl, dr. Anton Pfefferer.

Tudi je v I. razredu vsled izstopa gosp. mestnega svetovalca Andreja Maliča še jedno mesto izprazneno.

Nasproti pa ostanejo naslednji gospodje srenjski svetovalci še v mestnem zboru, kakor:

dr. Karel Ahačič, Peter Lassnik,
Leopold Bürger, Karel Leskovic,
Karel Deschmann, Ferdinand Mahr,
Aleksander Dreio, Josip Regalli,
Janez Nep. Horak, dr. Adolf Schaffer,
Josip Jurčič, dr. Ant. vitez Schöppl,
dr. Frid. v. Kaltenegger, dr. Robert pl. Schrey,
dr. Frid. Keesbacher, dr. Fr. Suppantšitsch,
Karel Klun, Rajmund pl. Zhuber,
Anton Laschan,

Za te dopolnilne volitve se vsled sklepa mestnega zbora od 15. marca 1878 sledeči dnevi določijo:

III. volilni razred voli 12. aprila 1878 dopoldne od 8. do 12. ure. Če bi ožja volitev potrebna bila, vršila se bode tisti dan od 3. do 6. ure popoldne.

II. volilni razred voli 13. aprila 1878 dopoldne od 8. do 12. ure, in po potrebi v ožji volitvi popoldne od 3. do 6. ure.

I. volilni razred voli 15. aprila 1878 dopoldne od 8. do 12. ure, in po potrebi v ožji volitvi ravno tisti dan popoldne od 3. do 6. ure.

Izpis volitve in glasovni listi bodo se gospodom volilcem v pravem času izročili.

To se vsem s pristavkom naznanja, da se smejo izstopivši odborniki zopet voliti, in da se morejo kaki ugovori proti veljavnosti dovršenih volitev najdalje 8 dnij po končanih volitvah mestnemu zboru predložiti.

Mestni magistrat v Ljubljani,

19. marca 1878.

Posojilo 2.500 gld.,

z dnem 15. maja t. l. počenši, in drugo

posojilo 4.500 gld.,

z dnem 1. septembra t. l. počenši, se proti 6% obrestij in popolnej varnosti daje na kako kmetijo ali zemljišče.

Natančnejša izvestila se dobodo v notarjatskem uradu gosp.

(87—2)

dr. Teodorja Rudeža v Ljubljani.

(94—3)

Anton Jellouscheg.

Za gostilno s prenočiščem
v Ilirski Bistrici,

Poziv vsem trgovcem z železnino!

Ker je kupčija z žreblji letos zelo slaba, sem se namenil cene tako znižati, da moram na vsako stran konkurirati.

Cene so naslednje:

Žreblji za čevlje in cvikarji	Nr.	vag.	28 dk.	po	gl.	kr.	Vojovski in konjski žreblji (angleški in nemški)	Nr.	vag.	210 dk.	po	gl.	kr.
	1	40	"	"	—	28		7	270	"	"	1	35
	2	40	"	"	—	32		8	315	"	"	1	30
	3	100	"	"	—	42		9	370	"	"	1	60
	4	128	"	"	—	52		8	370	"	"	1	90
	5	155	"	"	—	62		10	420	"	"	2	15
					—	75							

Cene in vaga se razumejo od enega tisoča franko zaboj postavljeno do šped. v Gorico oziroma Logatec.

Žreblji so iz najboljšega štajerskega železa kovani. Imam v zalogi tudi razne nože, nožice kosirje (fayee) po zelo nizkih cenah.

Muštre od žrebljev franko.

Spoštovanjem

Martin Šuligoj,
v Čepovanu na Goriškem.

(99—1)

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.

Tuji.

27. marca:

Pri Slonu: Steiner iz Dunaja. — Rudolf iz Kamnika. — Gross iz Rajhenberga. — Kollar iz Trebna. — Christl iz Dunaja.

Pri Malici: Speil iz Dunaja. — pl. Koch iz Gradea. — Praxmarer iz Innsbruka. — Bergman, Carle, Just iz Dunaja.

Vabilo na naročbo.

S koncem tega meseca poteče naročnina na prvo četrtletje. Prosimo gg. naročnike, da jo o pravem času ponovijo.

„Slov. Narod“ velja:

Za ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za pol leta 6 gld. 50 kr.
Za četrt leta 3 " 30 "
Za en mesec 1 " 10 "
Za pošiljanje na dom se računa 10 krajc. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za pol leta 8 gld. — "
Za četrt leta 4 " — "
Za en mesec 1 " 40 "

Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer:

Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr.
Po pošti prejemam " " 3 " — "

Administracija „Slov. Naroda“.

Za odrasle in otroke!

Dr. A. Plenka „Anticatarhalicum“ proti vsakemu náhodu sliznih mren.

Ta čaj, prirejen na znanstvenem temelji od najbolj zdravih zelišč in korenin, izvrstno deluje pri vseh náhodih sliznih mren v krlju, v sapniku in njega vejah, v pljučih, v želodci in črevih, vrlo pomaga pri kataru v mehurju, v maternici ter nje nožnici, tudi ublažuje okrepiljujoč in kri čisti.

Paket z navodom po 80 kr. in 40 kr.

Dr. A. Plenka prašek za kašelj.

Prav dobrega okusa in koristen.

Škatljica z navodom in dijetetičnim poukom 40 kr.

Dr. A. Plenka prebavni prašek.

Preizvrstno deluje proti želodčne kislini, izgagi, riganju, brezslastnosti, slabej prebavnosti, zlatej žili, in je zatorej visokocenjeno domače zdravilo.

Škatljica z navodom in dijetetičnim poukom 70 kr.

(Z n. v. c. kr. patentom od 28. marca 1861. l. vse zavarovano proti ponarejanji.)

Dobiti je v Ljubljani: lekarna g. E. Birschitz; v Mariboru: lekarna g. W. Königa; v Zagrebu: lekarna g. S. Mitlbacha, in skoro v vseh večjih mestih avstro-ogerske monarhije. (98—1)

Kdor hče proti velikemu rabatu prevzeti zalogo, naj se obrne na lekarno „zum Mohren“ v Gradcu.